

GREETJE VAN DEN BERG

*Allemans-
kind*

Greetje van den Berg

Allemanskind

Uitgeverij Zomer & Keuning

Zoals elke moeder herinnerde ook Hylkje Visserman zich het moment van de geboorte van haar eerste kind als de dag van gisteren. Die eerste bevalling en de kreetjes van Grace hadden iets bij haar teweeg gebracht dat zijn weerga niet kende. Het glibberige lijfje op haar borst, de donkere haartjes, de fel trappende beenjes: ze voelde een ongekend geluk en een intense liefde die tranen naar haar ogen stuwden, maar tegelijk een diepe onzekerheid, vermengd met eenzaamheid want ze was een alleenstaande moeder en de toekomst was onzeker.

‘Prachtig...’ verzuchtte haar tante Annet, die in de maanden van haar zwangerschap haar steun en toeverlaat was geweest en haar ook tijdens de bevalling had bijgestaan. ‘Ze is echt prachtig. Kijk dat neusje, die nageltjes...’

Hylkje zag het zelf ook. Ze zag dat het een prachtig kind was, háár kind... En dat was Grace gebleven, ook toen Redmer kwam en een echte vader voor haar oudste dochter probeerde te zijn. Daarna waren Rommy, Linda en Pelle geboren en bij alle drie had ze dat diepe geluk ervaren. Toen was ze niet langer alleen. Ze had Redmer aan haar zijde, die de blijdschap over de nieuwgeborene met haar deelde. Hun gezin was goed en compleet. Zo had ze dat al die jaren ervaren, ook nadat die brief uit Italië was gekomen vol woorden van wroeging. Na haar eerste schrik en ontredde-ning had ze samen met Redmer besloten om te doen alsof die brief er nooit was geweest.

Destijds leek dat de enig juiste beslissing, vooral in het belang van Grace, die toen nog maar twaalf jaar was. Het belang van Grace stond voorop, haar mooie meisje, haar oogappel, al zei Hylkje dat laatste nooit hardop. Als Grace oud genoeg was, zou ze haar de waarheid vertellen, maar wanneer was ze oud genoeg? Grace was nu bijna eenentwintig. Voor Hylkje was dat de uiterste limiet. De dag na haar eenentwintigste verjaardag zou ze het vertellen. Ze was het echt van plan.

‘Je bent een angsthaas,’ zei Harmieke Winters gedecideerd. ‘Dat is het wat erachter zit. Je bent er gewoon bang voor.’

‘Niet waar.’ Grace voelde zich aanmerkelijk minder overtuigd. Ze keek naar haar vriendin die tegen de zijkant van de glazen abri leunde. In vergelijking met Harmieke was zij altijd de angsthaas. Harmieke stapte overal op af. Grace liep sinds hun kennismaking in het eerste jaar van hun opleiding Communicatie in haar kielzog.

‘Maar je moet het natuurlijk helemaal zelf weten,’ vervolgde Harmieke bijna onverstaaenbaar met het elastiek van haar paardenstaart in haar mond, terwijl ze haar haren uitschudde om ze vervolgens weer samen te binden in een staart. ‘Ik wil je niet dwingen om op zoek te gaan. O gelukkig, daar is de bus eindelijk.’ Ze pakte haar trendy tas van de grond en glimlachte naar de chauffeur die vlak voor haar stopte en de deuren opende. Met één hand hield ze haar korte rokje naar beneden terwijl ze in de bus stapte en incheckte. De chauffeur keek over zijn schouder toen ze naar achteren liep.

Grace volgde haar schoolvriendin. Ze hoopte dat Harmieke het onderwerp nu zou laten rusten, maar toen de bus Zwolle uitreed om op weg naar Emmeloord te gaan, kwam ze weer terug op het onderwerp.

‘Je vader is overleden, maar het is toch mogelijk dat hij daarvoor nog meer kinderen heeft gekregen?’

‘Hij was nog jong toen hij overleed.’ Grace friemelde aan het gespje van haar tas en keek naar buiten. De dag was druilerig maar de bermen waren geel van speenkruid en paardenbloemen, en het groen was jong en veelbelovend.

‘Hij was nog veel jonger toen jij geboren werd.’

‘Laat het rusten.’ Grace kreeg er ineens genoeg van. ‘Wat heb ik eraan als ik nog ergens familie in Italië blijf te hebben? Er is in ieder geval een afschuwelijke oma, en tantes die ook al niet zo aardig zijn. Die hebben nooit interesse in mij getoond. Andersom hoef ik nu ook geen kennis met hen te maken. Als je het zo inte-

ressant vindt, zoek het dan zelf uit op internet, maar laat mij erbuiten.'

'Toch blijf ik erbij dat het angst is. Je bent bang om familieleden van je vader te ontmoeten, want jij bent altijd bang voor het onbekende.'

Grace zweeg. Ze pakte haar boek met de leerstof voor organisatiekunde erbij en sloeg het open.

Harmieke zei ook niets meer. Ze pakte haar iPod, zocht muziek en stopte de dopjes in haar oren. Grace was ervan overtuigd dat Harmieke thuis via internet op zoek zou gaan.

Ze had haar misschien niet moeten inlichten over haar Italiaanse vader. Kennelijk prikkelde dat de fantasie van haar vriendin.

Dat Davide, de vader van Grace al jaren geleden was overleden, was een gegeven waarover ze verder met vrijwel niemand sprak. Ze had hem nooit gekend. Summier had haar moeder eens verteld hoe ze een relatie met Davide Allegri had gekregen tijdens een vakantie in Italië. Helaas was daar een einde aan gekomen toen haar moeder zwanger bleek. Davide drong aan op het afbreken van de zwangerschap. Zijn familie, en dan vooral zijn moeder, hadden haar moeder ronduit onbehoorlijk behandeld en zo was haar moeder destijds zwanger en gedesillusioneerd naar Nederland teruggekeerd.

Haar ouders lieten haar vallen. Tante Annet niet.

Op aandringen van haar tante had haar moeder herhaaldelijk geprobeerd om per brief contact met Davide te krijgen. Ze had zelfs foto's van Grace opgestuurd, maar het bleef stil tot de dag dat de brief van de moeder van Davide arriveerde. Kort en zakelijk werd haar meegedeeld dat Davide was overleden. Over de oorzaak werden geen mededelingen gedaan.

Met dat gegeven leefde Grace, en niets in haar had behoefte gevoeld om in Italië op zoek te gaan naar familieleden. Waarom zou ze? Ze had twee halfzusjes en een halfbroertje, die ze nog nooit als half had beschouwd. Redmer zag ze al die jaren echt als haar vader. Waarom zou ze op zoek gaan naar familie die niets

aan haar moeder en haar gelegen had laten liggen? Had dat te maken met angst zoals Harmieke beweerde? Ze voelde gewoon geen enkele behoefte, dat was het.

‘Ik wil er echt niets meer over horen, ook niet als je zogenaamde familie van me vindt,’ bond ze Harmieke nog eens op het hart, maar die reageerde niet. Met gesloten ogen luisterde ze naar de muziek op haar iPod.

Drie dagen later kwam Harmieke erop terug, aarzelend, zoekend naar woorden. ‘Grace... ik weet dat je er niets over wilt weten, maar ik moet iets met je delen.’

Ze zaten samen in het restaurant van de hogeschool, Harmieke achter een enorme aardbeienmilkshake, Grace dronk vers sinaasappelsap. Later bedacht Grace dat het vreemd was dat ze niet direct aan haar Italiaanse vader en zijn familie had gedacht. Na hun gesprek in de bus leek dat onderwerp uit haar brein gewist. Misschien had ze er gewoon niet meer aan willen denken. ‘Kom maar op,’ zei ze daarom opgewekt.

‘Ik heb op internet naar je familie gezocht en de naam van je vader ingevoerd...’ Harmieke boog zich voorover en legde haar hand op die van Grace. ‘Kan het zijn dat je vader nog leeft?’

‘Begin je nou weer?’ Geërgerd zette Grace haar glas op tafel. ‘Ik wil er niets over horen...’

‘Grace... je vader heet toch Davide Allegri?’

‘Heette,’ verbeterde ze automatisch.

‘Op die naam heb ik gezocht in combinatie met de naam van het dorp. Jaarlijks wordt daar een wijnfeest georganiseerd en twee jaar geleden schreef hij daarover een column. Twee jaar geleden, Grace... Er stond zelfs een foto bij.’

‘Dat moet een misverstand zijn. Doe me een plezier en hou op te wroeten. Niemand wordt hier beter van.’

‘Waarom beweert jouw moeder dat hij niet meer leeft?’

‘Hou op!’ Haar stem klonk hard. Rondom hen vielen gesprekken stil.

Harmieke zuchtte. 'Ik wil je niet overstuur maken, maar als je vader nog leeft, heb je er recht op om dat te weten. Ik keek naar die foto en zag dat je op hem lijkt.'

'Ik lijk op m'n moeder.'

'Je hebt vast ook dingen van je vader. Echt Grace, je hebt er recht op om te weten dat je vader leeft. Het gaat om je vader...'

'Redmer is mijn vader. Met die Italiaanse man wil ik niets te maken hebben.' Grace dempte haar stem. 'En ik geloof ook niet dat mijn vader nog leeft. Waarom zou mijn moeder erom liegen? Het zal wel familie zijn, een neef of zo. Bemoei je nu alsjeblieft met je eigen zaken en hou op.'

Binnen in haar trilde de onzekerheid.

Ze schoof haar stoel achteruit en stond op. 'Ik ga naar het toilet, en laat me alsjeblieft even alleen.'

Opgelucht constateerde ze dat Harmieke haar niet volgde. In de witbetegelde toiletruimte was het stil. Grace waste haar handen en keek naar zichzelf in de spiegel. Natuurlijk was het een misverstand. Haar moeder verzoon toch niet zomaar dat haar vader niet meer leefde? Ze kamde haar lange donkere haren. Hoe kwam Harmieke erbij dat zij op een vreemde man leek? Als het om een neef ging, was dat natuurlijk wel mogelijk. Haar neus was anders dan die van haar moeder, smaller en spits. Misschien had ze dat wel van haar vader... Wat kon het schelen? Ze keek op haar horloge. Het liefst zou ze nu naar huis gaan, maar ze moest nog twee uur en plichtsgetrouw als ze was, verliet ze even later de toiletruimte om naar de collegezaal te gaan. Ze ging niet naast Harmieke zitten.

Van het hoorcollege over het belang van marketingcommunicatie kreeg ze bijna niets mee. Haar gedachten bleven cirkelen om de opmerking van Harmieke. Ze wilde het niet geloven. Het was eenvoudigweg onvoorstelbaar dat haar moeder al die jaren had gelogen. Waarom zou ze?

Maar een donkere onzekerheid leidde haar af van de woorden

op het scherm voor in de zaal. Ze hoorde nauwelijks wat de docent zei en de twee college-uren duurden eindeloos, net zoals de busreis daarna.

Ze was Harmieke voorbij gelopen en zat een eind achter haar. Naast haar schoof een gezette, naar bier stinkende man die zwaar ademde. Grace staarde naar buiten en probeerde tevergeefs de walm van haar buurman te ontwijken. Met enige opluchting zag ze de man in Kampen uitstappen, maar zijn plaats werd onmiddellijk ingenomen door een graatmagere vrouw die doorlopend zenuwachtig met haar benen wiebelde. Misschien dat daardoor haar nervositeit nog verder toenam en het steeds minder onmogelijk leek dat haar moeder had gelogen. Ze smachtte naar het moment dat ze deze bus kon verlaten en tegelijkertijd wilde ze dat de reis nog heel lang duurde. Wat moest ze doen als ze thuiskwam? Haar moeder ter verantwoording roepen en dan horen dat ze haar leven lang bedrogen was?

‘Je bent een angsthhaas,’ had Harmieke een paar dagen geleden gezegd toen ze ineens over haar vader was begonnen, en nu wist Grace dat ze gelijk had. Ze was doodsbang voor de waarheid...

Haar hele familie zat al aan tafel toen Grace binnenkwam. ‘Kom er maar snel bij zitten,’ nodigde haar moeder, warm en vriendelijk als altijd. Grace ging zoals gebruikelijk tussen Pelle en Linda zitten.

‘Hoe was je dag?’ wilde haar vader even later weten toen ze een klein beetje van de lasagne had opgeschept en zeker wist dat ze zelfs dat kleine beetje met de grootste moeite op zou krijgen.

Haar vader... Ze keek naar Redmer. Met zijn opvallende blauwe ogen keek hij haar indringend aan. Zijn vork hing ergens halverwege in de lucht. ‘Heb je een slechte dag gehad? Is er iets gebeurd?’

‘Wat zou er gebeurd moeten zijn? Ik voel me gewoon niet zo lekker,’ zei ze, schoof haar stoel naar achteren en stond op. ‘Als jullie het niet erg vinden...’

‘Ga maar lekker naar bed, kind. Zal ik je straks een kopje thee brengen?’ Vandaag was de bezorgdheid van haar moeder onverdraaglijk.

‘Laat me maar...’

Ze moest op internet zien wat Harmieke had gevonden. Misschien zou ze direct ontdekken dat het om een ander familielid met dezelfde naam ging. In dat geval kon ze het uit haar hoofd zetten. Op haar kamer zette ze meteen haar laptop aan, en verwisselde haar strakke spijkerbroek en shirt voor haar nachthemd. Met de laptop op schoot en een kussen achter haar rug ging ze in bed zitten, maar ze durfde de naam van haar vader niet in te typen.

Harmieke had gelijk: ze was een angsthais.

In de dagen erna bleef Grace het gezelschap van Harmieke mijden. Nadat ze die avond uiteindelijk toch op internet de naam van Davide Allegri en zijn woonplaats intypte, vond ze diverse foto's van dezelfde man en ook de column waarover Harmieke had gesproken. Heel lang keek ze naar het gezicht dat haar onbekend was en dat mogelijk aan haar vader toebehoorde. Ze vergrootte zijn foto, bekeek zijn neus met extra aandacht, ontdekte enige gelijkenis met de hare. Deze Davide had donkere wenkbrauwen, bijna zwart haar met grijze strepen en een keurig gesoigneerd baardje. Onwillekeurig gleden haar vingers door haar eigen steile haren, die maar iets in kleur verschilden van de zijne. Hij zou haar vader kunnen zijn...

Ze voelde een diepe, donkere angst toen ze een bericht verstuurde naar het e-mailadres dat ze bij één van zijn foto's vond. Kort en zakelijk informeerde ze daarin of hij zo'n twintig jaar geleden Hylkje Joustra uit Nederland had gekend. Die avond keek ze om de tien minuten of er al antwoord was, maar toen ze uiteindelijk ging slapen, had ze nog niets gehoord. In de twee dagen erna bleef het ook stil.

Ze ontliep Harmieke zoveel mogelijk, vertrok een bus eerder

naar school, bleef talmen op de terugweg zodat ze een plek ver bij haar vandaan kon zoeken. Harmieke leek haar gedrag te accepteren nadat Grace had aangegeven dat ze even rust wilde. 'Als je me nodig hebt, kom je wel hè?'

Natuurlijk zegde Grace toe, maar ze wist dat daar voorlopig geen sprake van zou zijn. De storm in haar moest ze alleen trotseren. Vanaf het moment dat ze Harmieke twee jaar geleden had leren kennen, was er een diepe vriendschap ontstaan. Ze deelden alles met elkaar. Nu kon ze het niet. Levend tussen hoop en vrees was het onmogelijk om haar gevoelens met iemand te delen. Niet met Harmieke, en zeker niet met één van haar familieleden. De wereld had de kleur van verwarring en onzekerheid gekregen. Soms hoopte ze van harte dat ze een mail zou krijgen, waarin duidelijk werd dat het niet om haar vader ging en dat alles kon blijven zoals het was. Tegelijkertijd wilde ze dolgraag dat deze man haar vader was, dat ze eindelijk een echte vader had. Alle jaren waarin ze luchthartig had beweerd dat ze genoeg had aan Redmer, dat ze hem geadopteerd had als vader en hem ook als zodanig beschouwde, leken nu een grote leugen. Ze had zichzelf zand in de ogen gestrooid om zo haar verdriet de kop in te drukken. Nu realiseerde ze zich dat ze zich soms een buitenstaander had gevoeld, ook als Redmer zei dat hij vier kinderen had. Ze was anders, ze zag er anders uit dan haar hoogblonde huisgenoten. Zijn welgemeende woorden konden daar niet tegenop. Als een schrijnende, maar niet zichtbare wond, droeg ze dat gevoel met zich mee.

In deze dagen, waarin ze leefde tussen hoop en vrees, voelde ze zich fragiel en kwetsbaar. Niets was meer wat het was. Ook als deze Davide Allegri niet haar vader bleek, zou de verandering blijven omdat ze haar eigen onderhuidse pijn had ontdekt. Ze verbaasde zich dat het haar lukte om gewoon naar school te gaan, waar ze elk vrij moment benutte om haar mail te checken. Ook thuis deed ze tamelijk normaal, al lukte het haar ineens niet meer om Redmer zoals gewoonlijk met 'papa' of 'pa' aan te spreken. De

eerste keer dat ze hem iets vroeg en hem bij zijn voornaam noemde, voelde nog wat onwennig. Ze zag zijn verbaasde, bijna geschokte blik, maar hij zei niets en beantwoordde haar vraag. Op de avond van de derde dag vond ze het antwoord van Davide Allegri in haar mailbox. Alleen al het zien van zijn naam riep een misselijkmakende spanning in haar op. Met trillende vingers opende ze zijn bericht:

Dear Grace,

Your mail was a big surprise for me.

De letters dansten voor haar ogen. In zijn korte bericht schreef hij dat hij Hylkje inderdaad had gekend en dat hij hoopte dat ze hem meer over haar kon vertellen.

I wrote so many letters to her.

Haar moeder beweerde dat hij nooit had geschreven. Waarom?

I longed to see my daughter.

Zinnen die alles wat haar moeder over hem had verteld tot leugens bestempelden. Hij verlangde ernaar om zijn dochter te zien. Hij wilde haar zien, hij verlangde naar haar...

Ze las en herlas zijn e-mail, liet de woorden op zich inwerken, voelde blijdschap en opluchting vermengd met verdriet en woede. Blindelings had ze haar moeder vertrouwd. Ogenschijnlijk open en eerlijk had die altijd over haar verleden met Davide gesproken. Er was geen enkele reden geweest om te twijfelen. Door haar moeders verhalen had ze niet de minste behoefte gevoeld om op zoek te gaan naar haar Italiaanse familie. Ze hield er zelfs rekening mee dat het pijnlijk voor haar moeder kon zijn. Nu was het alsof de grond onder haar voeten werd weggeslagen. Hoe was het nog mogelijk om in dit huis, te midden van deze mensen te leven? Want het ging niet alleen om haar moeder: Redmer was medeplichtig. Hij had meegeholpen om haar om de tuin te leiden met zijn praatjes dat hij haar als zijn eigen kind beschouwde. Hij had het recht niet...

Ze voelde zich verraden.

‘Grace!’ Haar moeders stem klonk onder aan de trap. ‘Kom je

nog even beneden om iets te drinken?’

Er kwam geen geluid uit haar keel. ‘Grace! Hoor je me?’

Ze balde haar vuisten. ‘Ik kom niet. Ik ga naar bed... ik ben hartstikke moe...’

‘Maar je komt toch nog wel even beneden?’ Ze wist niet wat ze moest doen.

‘Grace?’

Ze zou het niet eens hardop kunnen zeggen. Het was nog te vroeg om hen ermee te confronteren, ze was er nog niet aan toe. Zelf kon ze nauwelijks geloven wat ze zojuist had gelezen en ze zou het niet kunnen verdragen als ze zichzelf probeerden vrij te pleiten. Uiteraard zouden ze volhouden dat ze voor haar eigen bestwil op deze wijze hadden gehandeld.

‘Grace!’

Haar moeder mocht haar slaapkamer niet binnenkomen. ‘Ik kom zo!’

Ze klikte het bericht van Davide weg, probeerde zichzelf onder controle te krijgen voordat ze naar beneden ging, maar toen ze in de kamer kwam, zaten daar vreemde mensen die deden alsof ze haar kenden.

‘Je bent toch niet ziek?’ Grace wist dat het haar moeder was die zo zorgelijk keek, maar ze was niet langer de moeder met wie ze vertrouwd was. Ze was vreemd en vijandig, net zoals Redmer. ‘Ik ben moe.’

‘Voor een jonge vrouw van jouw leeftijd ben je vaak moe,’ zei haar moeder. ‘Je ziet ook zo bleek.’

‘Over een paar weken begint de meivakantie, dan kan ik uitrusten.’ Grace liep door naar de open keuken in de hoop zo het gesprek te beëindigen.

‘Misschien heb je bloedarmoede,’ hield haar moeder aan.

Uit één van de kastjes pakte Grace een glas, liet het vollopen met koud water en dronk met gretige slokken.

‘Waarom ga je niet even langs de dokter?’

Grace vulde het glas nog eens. Ze gaf geen antwoord.

‘Wat is er toch met je aan de hand? Je bent al een paar dagen anders dan anders.’ Haar moeder volgde haar naar de keuken. ‘Ik ben helemaal niet anders dan anders, dat verbeeld je je maar.’ Met een klap zette Grace haar glas op het aanrecht en liep langs haar moeder heen. ‘Welterusten allemaal...’

Ze meed de blik van Redmer. Haar zussen en broertje waren verdiept in een Amerikaanse televisieserie en antwoordden afwezig.

Het was goed zo. De familie bleef beneden. Zij, als koekoeksjong, trok zich terug.

Niemand hield haar tegen.

De waarheid blijkt een leugen. Hoe kan Grace dit verwerken?

Het leven van de 21-jarige Grace staat compleet op z'n kop als ze ontdekt dat haar doodgewaande Italiaanse vader nog leeft. Als blijkt dat haar moeder Hylkje dat haar hele leven geheim heeft gehouden, is Grace woest en vertrekt ze naar Italië om haar vader op te zoeken. Davide blijkt ernstig ziek te zijn en vader en dochter proberen alles uit de tijd te halen die ze nog samen hebben. Als Grace tijdens haar verblijf Christophe ontmoet en besluit langer te blijven, zet dat de relatie tussen moeder en dochter nog meer op scherp!

Allemanskind van **Greetje van den Berg** is een roman over omgaan met het verleden en jezelf vinden. Greetje van den Berg schreef inmiddels meer dan zestig indrukwekkende romans, waar ze haar lezers telkens weer mee weet te verrassen.

Z&K

ISBN 978 90 2053 790 1 NUR 344

9 789020 537901

www.zomerenkeuning.nl